

Frunzele ruginii ale toamnei se cern domol pe pământul uscat. Stau și le privesc, însă gândurile mele sunt departe de ele, de parcă nici eu nu aș fi aici, acum. Dar unde sunt? Sunt într-un vis? Clipesc de câteva ori și îmi mut privirea spre cer. Nu, nu este un vis, și totuși visez. Dar la ce visez, oare? Norii albi și pufoși se mișcă molcom ca niște balene dolofane și scâmoșate prin apele de sus.

Nu a mai plouat de mult, mă gândesc. Iubesc ploaia, îmi lipsește. Ploaia mărunță, glasul ei monoton, mirosul acela proaspăt și curat mă poartă și mai mult către visare. Câțiva fluturi jucăuși îmi fură privirea. Oare ei știu cât de frumoși sunt? Oare ei se văd pe ei, așa cum ne vedem noi, oamenii?

– Clăpăugea, îmi dai și mie mingea aia?
Aud cuvintele și mă dor. Balenele încep să strige,
fluturii se ascund. Îmi privesc palmele, sunt umede.
– Clăpăugea... dormi?

Vlăjganul râde grosolan și aleargă după mingea roșie care se îndepărtează tot mai mult. Respir, îmi privesc din nou palmele. Sunt încă umede. Le șterg de pantaloni, îmi iau rucsacul în spate și dau să plec. Dar unde să mă duc? Undeva unde nu sunt căpcăuni, îmi răspund rapid în gând. Există oare un asemenea loc? O iau la pas. Picioarele mă poartă pe drumuri ascunse. Nu vreau să mă vadă nimeni. Încă nu găsesc un răspuns la întrebarea mea. Există oare un loc fără căpcăuni?

Dar, ca să răspund, poate că ar trebui să îmi pun mai întâi alte întrebări. Ca, de exemplu: De unde vin căpcăunii? Oare căpcăunii se nasc căpcăuni din părinți căpcăuni sau se întâmplă ceva cu ei și ajung să fie așa? Aud voci de copii. Mă opresc și mă ascund în spatele unui nuc bătrân. O ceată de băieți și fete trece pe lângă mine cu mare forfotă. Ce bine că m-am ascuns... Dar dacă nu erau căpcăuni? Nu mă pot ascunde de toată lumea.

